

ประกาศสำนักงานคณะกรรมการนโยบายเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก

เรื่อง มาตรฐานระบบสาธารณูปโภคในเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ

พ.ศ. ๒๕๖๘

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดให้มีมาตรฐานระบบสาธารณูปโภคในเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ โดยใช้หลักการการออกแบบที่เป็นสากลและการพัฒนาเทคโนโลยีที่ทันสมัย เพื่อให้เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษมีระบบสาธารณูปโภคที่เพียงพอและพร้อมสำหรับรองรับการประกอบกิจการในเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ

อาศัยอำนาจตามความในข้อ ๕ ข้อ ๑๔ และข้อ ๒๐ แห่งประกาศสำนักงานคณะกรรมการนโยบายเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการจัดตั้ง เปลี่ยนแปลง และยุบเลิกเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ พ.ศ. ๒๕๖๘ สำนักงานคณะกรรมการนโยบายเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก จึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ประกาศนี้เรียกว่า “ประกาศสำนักงานคณะกรรมการนโยบายเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก เรื่อง มาตรฐานระบบสาธารณูปโภคในเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ พ.ศ. ๒๕๖๘”

ข้อ ๒ ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในประกาศนี้

“พื้นที่ส่วนกลาง” หมายความว่า พื้นที่ที่ผู้พัฒนาจัดไว้เพื่อให้ผู้ที่อยู่ในเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษได้ใช้ประโยชน์ร่วมกัน โดยไม่รวมถึงพื้นที่ระบบสาธารณูปโภคและพื้นที่เพื่อการประกอบกิจการ

“การประกอบกิจการ” หมายความว่า การประกอบอุตสาหกรรมการผลิต หรือ การประกอบอุตสาหกรรมบริการ

“พื้นที่อุตสาหกรรมการผลิต” หมายความว่า พื้นที่ที่ผู้พัฒนาจัดตั้งขึ้นเพื่อรองรับการประกอบอุตสาหกรรมการผลิตที่มีพื้นที่ประกอบกิจการโรงงานตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานมากกว่าร้อยละแปดสิบของพื้นที่เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษที่ใช้เป็นพื้นที่ประกอบกิจการ

“พื้นที่อุตสาหกรรมบริการ” หมายความว่า พื้นที่ที่ผู้พัฒนาจัดตั้งขึ้นเพื่อรองรับการประกอบการอุตสาหกรรมอื่นใดที่มิใช่อุตสาหกรรมการผลิตมีพื้นที่ประกอบกิจการโรงงานตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน ทั้งนี้ ให้มีพื้นที่ประกอบกิจการโรงงานตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานไม่เกินร้อยละยี่สิบของพื้นที่เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษที่ใช้เป็นพื้นที่ประกอบกิจการ

“แผนการพัฒนา” หมายความว่า แผนการพัฒนาเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษที่ผู้พัฒนาได้ยื่นเสนอไว้ในขั้นตอนการขอจัดตั้งหรือเปลี่ยนแปลงเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ

ข้อ ๔ ให้ผู้พัฒนาเสนอรายงานการออกแบบระบบสาธารณูปโภคขั้นต้น และแบบก่อสร้างระบบสาธารณูปโภค ตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๑๔ และข้อ ๒๐ แห่งประกาศสำนักงานคณะกรรมการนโยบายเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการจัดตั้ง เปลี่ยนแปลง และยุบเลิกเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ พ.ศ. ๒๕๖๘ ต่อสำนักงาน โดยจัดทำให้สอดคล้องตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ในประกาศนี้

รายงานการออกแบบระบบสาธารณูปโภคขั้นต้น และแบบก่อสร้างระบบสาธารณูปโภคตามวรรคหนึ่งต้องมีการรับรองโดยผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมตามกฎหมายว่าด้วยวิศวกร และต้องจัดให้มีผู้รับผิดชอบในการควบคุมงานก่อสร้าง แล้วแต่กรณี

ข้อ ๕ การพัฒนาระบบสาธารณูปโภคภายในพื้นที่เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษที่เป็นนิคมอุตสาหกรรมหรือกำลังอยู่ในระหว่างการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมตามกฎหมายว่าด้วยการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ให้ผู้พัฒนาดำเนินการตามระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ หรือหลักเกณฑ์ที่การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยกำหนด

การพัฒนาระบบสาธารณูปโภคภายในพื้นที่เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษที่เป็นพื้นที่อื่นที่มิใช่พื้นที่นิคมอุตสาหกรรมตามกฎหมายว่าด้วยการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ให้ผู้พัฒนาดำเนินการให้เป็นไปตามประกาศนี้

ข้อ ๖ ในกรณีพื้นที่เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษมิใช่พื้นที่นิคมอุตสาหกรรมตามกฎหมายว่าด้วยการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย และผู้พัฒนาได้ดำเนินการพัฒนาก่อสร้างระบบสาธารณูปโภคเสร็จแล้ว หากปรากฏว่าระบบสาธารณูปโภคดังกล่าวมีมาตรฐานต่ำกว่าที่กำหนดไว้ในประกาศนี้ ให้ผู้พัฒนาดำเนินการปรับปรุงให้เป็นไปตามมาตรฐานตามประกาศนี้

ในการดำเนินการปรับปรุงตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้พัฒนาเสนอแนวทางการปรับปรุงระบบสาธารณูปโภคให้เป็นไปตามมาตรฐานของประกาศนี้ โดยคำนึงถึงประเภทของอุตสาหกรรมเป้าหมายพิเศษที่จะประกอบกิจการในพื้นที่เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษนั้น

ข้อ ๗ ให้เลขาธิการรักษาการตามประกาศนี้ และให้มีอำนาจในการตีความและวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามประกาศนี้ รวมถึงมีอำนาจกำหนดหรือออกประกาศเพื่อปฏิบัติตามประกาศนี้

คำวินิจฉัยของเลขาธิการให้เป็นที่สุด

หมวด ๑
การออกแบบแผนผังพื้นที่เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ

ข้อ ๘ ในหมวดนี้

“พื้นที่แนวกันชน” หมายความว่า พื้นที่ที่อยู่ระหว่างแนวเขตการประกอบกิจการในเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษกับพื้นที่โดยรอบ เพื่อเป็นแนวการป้องกันและบรรเทาผลกระทบต่อความปลอดภัย สุขภาพ ชีวิต ทรัพย์สิน และสิ่งแวดล้อมของประชาชนโดยรอบ โดยพื้นที่ดังกล่าวอาจเป็นพื้นที่ที่มีคุณค่าต่อระบบนิเวศ เช่น เป็นแหล่งพักน้ำ หรือพื้นที่สวนที่มีการปรับภูมิทัศน์ หรือพื้นที่สีเขียวที่มีแนวต้นไม้โดยรอบหรือแนวป้องกันก็ได้

ข้อ ๙ ให้แสดงแผนผังที่ตั้งพื้นที่เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษและการใช้ประโยชน์ที่ดินโดยรอบพื้นที่ในรัศมีอย่างน้อย ๑ กิโลเมตร หากผลการศึกษาความเป็นได้ในการจัดตั้งเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษพบว่าการดำเนินการของเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษนั้นอาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อการใช้ประโยชน์ที่ดินหรือการใช้ประโยชน์อื่น ให้ผู้พัฒนากำหนดมาตรการเพิ่มเติมทั้งในระยะก่อสร้างและระยะดำเนินการด้วย

ข้อ ๑๐ การจัดวางผังพื้นที่เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษจะต้องมีความสอดคล้องกับลักษณะภูมิประเทศ ภูมิอากาศ สภาพแวดล้อมของที่ตั้งพื้นที่ และอาศัยหลักการภูมิสถาปัตยกรรม ทั้งนี้ เพื่อให้การใช้ประโยชน์ที่ดินสำหรับกิจกรรมต่าง ๆ ของพื้นที่เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษไม่กระทบต่อลักษณะทางนิเวศและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งต้องจัดภูมิทัศน์อย่างเหมาะสม และสอดคล้องกับประเภทอุตสาหกรรม การประกอบกิจการ และกิจกรรมอื่นใดที่เกิดขึ้นภายในเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษนั้นด้วย

ข้อ ๑๑ การออกแบบแผนผังพื้นที่ควรคงไว้ซึ่งสภาพภูมิประเทศเดิม หากต้องมีการปรับระดับพื้นที่ ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการขุดดินและถมดิน ตลอดจนกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

ข้อ ๑๒ ในเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษต้องจัดให้มีพื้นที่ระบบสาธารณูปโภคและพื้นที่ส่วนกลางตามความเหมาะสมกับอุตสาหกรรมเป้าหมายพิเศษที่จะประกอบกิจการและขนาดพื้นที่ของเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ โดยให้จัดให้มีระบบสาธารณูปโภคไม่น้อยกว่า ดังต่อไปนี้

(๑) ระบบถนนภายในหรือทางเชื่อมต่อกับทางภายนอกเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ

(๒) ระบบระบายน้ำฝนและระบบป้องกันน้ำท่วม

(๓) ระบบน้ำใช้

(๔) ระบบบำบัดน้ำเสีย

(๕) ระบบจัดการกากอุตสาหกรรม มูลฝอย และสิ่งปฏิกูล

(๖) ระบบสื่อสารโทรคมนาคม

(๗) ระบบไฟฟ้าและพลังงาน

(๘) ระบบป้องกันอัคคีภัยและระบบป้องกันอุบัติภัย

(๙) ระบบรักษาความปลอดภัย

(๑๐) ระบบติดตามตรวจสอบมลพิษและคุณภาพสิ่งแวดล้อม

เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษอาจจัดให้มีระบบสาธารณูปโภคน้อยกว่าตามที่กำหนดในวรรคหนึ่งก็ได้ ถ้าโดยลักษณะของอุตสาหกรรมเป้าหมายพิเศษที่จะประกอบกิจการ ไม่จำเป็นต้องจัดให้มีระบบสาธารณูปโภคนั้น

หากในบริเวณที่จัดตั้งเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษมีหน่วยงานรัฐหรือเอกชนสามารถให้บริการระบบสาธารณูปโภคระบบหนึ่งระบบใดตามที่กำหนดไว้ในวรรคหนึ่งหรือวรรคสองได้ และผู้พัฒนาสามารถใช้บริการระบบสาธารณูปโภคนั้นได้ ผู้พัฒนาสามารถจัดให้มีระบบตามที่กำหนดไว้ในวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง โดยการใช้บริการจากหน่วยงานของรัฐหรือเอกชนนั้น

ข้อ ๑๓ การจัดสรรพื้นที่เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษจะต้องจำแนกพื้นที่การประกอบกิจการออกเป็นแต่ละบริเวณ (Zone) อย่างชัดเจน โดยให้ระบุเขตพื้นที่สีเขียวและพื้นที่แนวกันชน เขตพื้นที่เพื่อประกอบกิจการ เขตพื้นที่สาธารณูปโภคและพื้นที่ส่วนกลาง เป็นต้น ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้ประกอบกิจการทุกรายสามารถใช้ประโยชน์จากระบบสาธารณูปโภคได้ครบถ้วน

ข้อ ๑๔ การจัดสรรพื้นที่เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษที่เป็นโครงการที่มีลักษณะทำนองเดียวกับนิคมอุตสาหกรรม เช่น เขตประกอบการอุตสาหกรรม สวนอุตสาหกรรม หรือโครงการจัดสรรที่ดินเพื่อการอุตสาหกรรม ต้องจัดให้มีเขตพื้นที่ระบบสาธารณูปโภคและพื้นที่ส่วนกลาง ดังนี้

(๑) เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษที่มีพื้นที่ไม่เกิน ๑,๒๕๐ ไร่ ให้มีพื้นที่ระบบสาธารณูปโภคและพื้นที่ส่วนกลางไม่น้อยกว่าร้อยละยี่สิบห้าของจำนวนพื้นที่ทั้งหมด โดยมีพื้นที่แนวกันชนรอบพื้นที่เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ กว้างไม่น้อยกว่า ๑๐.๐๐ เมตร

(๒) เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษที่มีพื้นที่เกินกว่า ๑,๒๕๐ ไร่ แต่ไม่เกิน ๓,๐๐๐ ไร่ ให้มีพื้นที่ระบบสาธารณูปโภคและพื้นที่ส่วนกลางไม่น้อยกว่าร้อยละยี่สิบของจำนวนพื้นที่ทั้งหมด โดยมีพื้นที่แนวกันชนรอบพื้นที่เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษกว้างไม่น้อยกว่า ๑๐.๐๐ เมตร

(๓) เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษที่มีพื้นที่เกินกว่า ๓,๐๐๐ ไร่ ให้มีพื้นที่ระบบสาธารณูปโภคและพื้นที่ส่วนกลางไม่น้อยกว่าร้อยละยี่สิบของพื้นที่ทั้งหมด โดยจะต้องจัดให้มีเฉพาะส่วนที่เป็นพื้นที่สีเขียวและพื้นที่แนวกันชนไม่น้อยกว่าร้อยละสิบของพื้นที่ทั้งหมด ทั้งนี้ พื้นที่สีเขียวจะต้องตั้งอยู่โดยเป็นการกระจายภายในพื้นที่เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ ไม่ควรตั้งอยู่รวมเป็นแปลงเดียว และพื้นที่แนวกันชนโดยรอบพื้นที่เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษจะต้องมีความกว้างไม่น้อยกว่า ๑๐.๐๐ เมตร

ภายใต้บังคับตามวรรคหนึ่ง จะต้องจัดให้มีทางซึ่งมีผิวจราจรกว้างไม่เกินกว่า ๓.๐๐ เมตร สำหรับการตรวจการหรือซ่อมบำรุง (Service Road) ในบริเวณพื้นที่แนวกันชนรอบเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ในการบริหารจัดการเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษและต้องใช้งานได้ตลอดเวลา

ข้อ ๑๕ การจัดสรรพื้นที่เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษที่เป็นโครงการที่มีลักษณะอื่นที่มิใช่ทำนองเดียวกับนิคมอุตสาหกรรมตามข้อ ๑๔ ต้องจัดให้มีพื้นที่ระบบสาธารณูปโภคและพื้นที่ส่วนกลางที่สามารถรองรับการดำเนินการระบบสาธารณูปโภคได้อย่างเหมาะสม เพียงพอ มีประสิทธิภาพและเป็นไปตามข้อกำหนด

ในกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการระบบสาธารณูปโภคแต่ละระบบ รวมทั้งให้มีพื้นที่แนวกันชนรอบพื้นที่เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษโดยมีความกว้างตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายที่เกี่ยวข้องนั้น

ข้อ ๑๖ ผู้พัฒนาต้องจัดให้มีต้นไม้ พรรณไม้ หรือพืชที่ใช้สำหรับปลูกในพื้นที่แนวกันชนหรือพื้นที่สีเขียวในเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ โดยคำนึงถึงความเหมาะสมกับประเภทของอุตสาหกรรมเป้าหมายพิเศษที่จะประกอบกิจการและคุณสมบัติในการดูดซับมลพิษต่าง ๆ ได้ดี

ข้อ ๑๗ เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษต้องจัดสรรพื้นที่สำหรับจอดรถยนต์ส่วนกลางที่เพียงพอและเหมาะสมกับประเภทกิจการ และเป็นไปตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายที่เกี่ยวข้องนั้น

หมวด ๒
ระบบถนนภายในหรือทางเชื่อมต่อกับทางภายนอกเขตส่งเศรษฐกิจพิเศษ

ข้อ ๑๘ การออกแบบต่อไปนี้ ให้เป็นไปตามมาตรฐานของกรมทางหลวงหรือมาตรฐานอื่นที่สูงกว่า

(๑) ถนนภายในเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ

(๒) ถนนที่เป็นทางเข้าออกหรือทางเชื่อมต่อกับทางภายนอกเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ

(๓) ถนนที่ตัดผ่านคลองหรือลำรางสาธารณประโยชน์หรือทางระบายน้ำภายในเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ

(๔) ความลาดชันและแนวของถนน

(๕) ระดับความสูงของถนน

(๖) ผิวจราจร

(๗) ระบบจราจร การจัดการการจราจร และความปลอดภัยในการจราจร

ข้อ ๑๙ ในการออกแบบระบบถนนตามข้อ ๑๘ ให้คำนึงถึง

(๑) ความสามารถในการรองรับอุตสาหกรรมเป้าหมายพิเศษที่จะประกอบกิจการในเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ โดยพิจารณาจากข้อมูลคาดการณ์ของการจราจรในช่วงเวลาปกติและช่วงเวลาเร่งด่วน ได้แก่ ปริมาณ ประเภทและขนาดของยานพาหนะ หรือ จากข้อมูลที่เกิดขึ้นจริงจากการประกอบกิจการภายในเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ ก็ได้

(๒) แผนผังถนน แผนผังสัญจรและการเชื่อมต่อของถนนภายในเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ รวมถึงการเชื่อมต่อของถนนออกสู่ถนนสาธารณะภายนอกเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ ที่ทำให้สัญจรได้อย่างสะดวกปลอดภัย และมีผลกระทบต่อชุมชนรอบนอกพื้นที่น้อยที่สุด

(๓) การนำเทคโนโลยีมาช่วยในการจัดการระบบความปลอดภัยในการจราจร การลดการใช้พลังงานหรือการใช้อุปกรณ์ที่ใช้พลังงานทดแทนในโครงสร้างพื้นฐานของถนน อาทิ ไฟถนน ไฟจราจร ระบบเซ็นเซอร์อัจฉริยะ

(๔) ความสามารถในการรองรับการขยายตัวของการประกอบกิจการภายในเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษในอนาคตที่สอดคล้องตามแผนการพัฒนาเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ

(๕) แนวคิดภูมิสถาปัตยกรรมและความยั่งยืน

ข้อ ๒๐ การออกแบบส่วนอื่นของระบบถนนนอกเหนือจากที่ได้กำหนดไว้ในข้อ ๑๘ และ ๑๙ ให้ดำเนินการตามมาตรฐานกรมทางหลวงหรือมาตรฐานอื่นที่สูงกว่า

ข้อ ๒๑ รูปแบบถนนในพื้นที่เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษให้เป็นไปตามลักษณะของการประกอบกิจการ ดังนี้

(๑) พื้นที่อุตสาหกรรมการผลิต

(ก) พื้นที่ขนาดไม่เกิน ๕๐๐ ไร่ ให้มีถนนสายประธานเป็นแบบถนน ๒ ช่องทาง มีเขตทางไม่น้อยกว่า ๑๘.๐๐ เมตร ผิวจราจรไม่น้อยกว่า ๗.๐๐ เมตร โดยมีไหล่ทางหรือทางเท้าแต่ละข้างรวมกันไม่น้อยกว่า ๒.๐๐ เมตร

(ข) พื้นที่ขนาดตั้งแต่ ๕๐๐ ไร่ขึ้นไป แต่ไม่เกิน ๑,๐๐๐ ไร่ ให้มีถนนสายประธานเป็นแบบถนน ๒ ช่องทาง มีเขตทางไม่น้อยกว่า ๒๐.๐๐ เมตร ผิวจราจรไม่น้อยกว่า ๗.๐๐ เมตร โดยมีไหล่ทางหรือทางเท้าแต่ละข้างรวมกันไม่น้อยกว่า ๒.๐๐ เมตร

(ค) พื้นที่ขนาด ๑,๐๐๐ ไร่ขึ้นไป แต่ไม่เกิน ๓,๐๐๐ ไร่ ให้มีถนนสายประธานเป็นแบบถนน ๔ ช่องทาง มีเขตทางไม่น้อยกว่า ๓๓.๐๐ เมตร ผิวจราจรไม่น้อยกว่า ๑๔.๐๐ เมตร โดยมีไหล่ทางหรือทางเท้ารวมกันแต่ละข้างไม่น้อยกว่า ๒.๐๐ เมตร

(ง) พื้นที่ขนาด ๓,๐๐๐ ไร่ ขึ้นไป ให้มีถนนสายประธานเป็นแบบถนนไม่น้อยกว่า ๔ ช่องทาง มีเขตทางไม่น้อยกว่า ๔๕.๐๐ เมตร ผิวจราจรไม่น้อยกว่า ๑๘.๐๐ เมตร โดยมีไหล่ทางหรือทางเท้ารวมกันแต่ละข้างไม่น้อยกว่า ๒.๐๐ เมตร

(๒) พื้นที่อุตสาหกรรมบริการ ให้มีถนนสายประธานเป็นแบบถนน ๒ ช่องทาง มีเขตทางไม่น้อยกว่า ๑๒.๐๐ เมตร ผิวจราจรไม่น้อยกว่า ๗.๐๐ เมตร และแต่ละช่องทางกว้างไม่น้อยกว่า ๓.๕ เมตร โดยมีไหล่ทางหรือทางเท้ารวมกันแต่ละข้างไม่น้อยกว่า ๒.๐๐ เมตร

หมวด ๓
ระบบระบายน้ำฝนและระบบป้องกันน้ำท่วม

ข้อ ๒๒ ในหมวดนี้

“พื้นที่เสี่ยงต่ออุทกภัย” หมายความว่า พื้นที่ที่เสี่ยงต่อภัยหรืออันตรายที่เกิดจากน้ำท่วม หรืออันตรายอันเกิดจากสภาวะที่น้ำไหลเอ่อล้นฝั่งแม่น้ำ ลำธารหรือทางน้ำ เข้าท่วมพื้นที่ ซึ่งโดยปกติแล้วไม่ได้อยู่ใต้ระดับน้ำหรือเกิดจากการสะสมน้ำบนพื้นที่โดยระบายออกไม่ทัน ทำให้พื้นที่นั้นปกคลุมไปด้วยน้ำ หรือพื้นที่ที่เคยเกิดเหตุประสบอุทกภัยมาก่อน หรือพื้นที่ที่ใช้สำหรับเป็นทางระบายน้ำท่วม

“ปริมาณน้ำฝนไหลนอง” หมายความว่า ปริมาณน้ำที่น้ำไหลเข้าท่อระบายหรือรางระบายน้ำมีค่าเท่ากับส่วนของฝนที่ตกลงมาบนพื้นดินและไหลนองไปตามพื้น ในช่วงระหว่างที่ฝนกำลังตก รวมทั้งหลังฝนหยุดตกอีกเป็นระยะเวลาหนึ่ง

ข้อ ๒๓ ระบบระบายน้ำฝนและระบบป้องกันน้ำท่วมสำหรับเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษซึ่งอยู่ในพื้นที่เสี่ยงต่ออุทกภัย ให้ออกแบบโดยใช้หลักการดังต่อไปนี้

(๑) การออกแบบระบบระบายน้ำฝนให้ใช้การคำนวณปริมาณน้ำฝนไหลนองตามหลักวิชาการโดยใช้วิธีเรชั่นแนล (Rational Method) เป็นเกณฑ์ในการคำนวณ และให้ใช้ค่าความเข้มสูงสุดของฝนตกในพื้นที่หรือบริเวณใกล้เคียงในรอบเวลา ๑๐ ปี

(๒) ระบบระบายน้ำฝนจะต้องแยกจากระบบระบายน้ำเสียอย่างเด็ดขาด โดยอาจใช้แบบรางเปิดหรือท่อปิดพร้อมบ่อพักก็ได้ โดยให้เป็นไปตามความเหมาะสมของพื้นที่เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษนั้น ทั้งนี้ การเลือกใช้วัสดุของระบบระบายน้ำฝนต้องไม่มีผลกระทบต่อชุมชน และสิ่งแวดล้อม

(๓) การระบายน้ำออกจากพื้นที่เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษต้องคำนึงถึงความสามารถในการรับน้ำของพื้นที่โดยรอบเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ และควรจัดให้มีบ่อหน่วงน้ำภายในพื้นที่เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ เพื่อบรรเทาผลกระทบจากการระบายน้ำออกภายนอกเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ

(๔) การออกแบบบ่อหน่วงน้ำ ต้องออกแบบให้สัมพันธ์กับปริมาณน้ำฝนในพื้นที่และความสามารถในการรับน้ำฝนภายในพื้นที่เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ ตลอดจนมีความเหมาะสมกับการใช้ประโยชน์สะดวกในการบำรุงรักษาและมีความพร้อมสามารถใช้งานได้ตลอดเวลา

(๕) ทิศทางการไหลของน้ำรอบบริเวณพื้นที่เสี่ยงต่ออุทกภัย ทั้งในภาวะปกติและกรณีเกิดอุทกภัย ทั้งนี้ การจัดการการระบายน้ำและการป้องกันน้ำท่วม ต้องประสานกับผู้มีหน้าที่รับผิดชอบดูแลแหล่งรับน้ำเพื่อบำรุงรักษาแหล่งรับน้ำให้มีศักยภาพและประสิทธิภาพในการรับน้ำตามที่ได้ออกแบบไว้เป็นประจำทุกปี

การออกแบบตามวรรคหนึ่ง ให้คำนึงถึงการนำเทคโนโลยีหรือการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่สามารถดูดซับหรือจัดการน้ำฝน ลดการไหลนองของน้ำฝนและความเสี่ยงของอุทกภัย

การออกแบบระบบระบายน้ำฝนและระบบป้องกันน้ำท่วม นอกจากที่ได้กำหนดไว้ในส่วนนี้แล้ว ให้ดำเนินการตามมาตรฐานวิศวกรรมและมาตรฐานวิชาการอื่นที่เกี่ยวข้อง

ข้อ ๒๔ ในกรณีที่มีความจำเป็นต้องระบายน้ำฝนออกนอกพื้นที่เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษต้องคำนึงถึงความสามารถในการรองรับของแหล่งรับน้ำภายนอก และต้องได้รับความเห็นชอบจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องตามกฎหมาย

การออกแบบบ่อหน่วงน้ำและระบบสูบน้ำต้องมีขนาด ความจุ และประสิทธิภาพเพียงพอ เพื่อให้สามารถระบายน้ำได้อย่างมีประสิทธิภาพภายในระยะเวลาไม่เกินสองชั่วโมง และไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อชุมชนหรือระบบนิเวศโดยรอบ

ข้อ ๒๕ การระบายน้ำจากบ่อหน่วงน้ำออกนอกพื้นที่เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษด้วยเครื่องสูบน้ำให้ดำเนินการติดตั้งเครื่องสูบน้ำที่เดินด้วยพลังงานไฟฟ้าเป็นระบบหลัก และเครื่องสูบน้ำซึ่งเดินด้วยเครื่องยนต์เป็นระบบสำรองไว้สำหรับกรณีฉุกเฉินบริเวณบ่อหน่วงน้ำ เพื่อทำการสูบน้ำออกจากบ่อหน่วงน้ำดังกล่าวและระบายออกภายนอกพื้นที่เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ

ข้อ ๒๖ ถ้าพื้นที่เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษมีลักษณะเป็นที่ลุ่มและมีน้ำท่วมขัง ผู้พัฒนาควรก่อสร้างคันกั้นน้ำล้อมรอบพื้นที่ เพื่อป้องกันน้ำท่วมจากภายนอก โดยให้ดำเนินการภายใต้หลักเกณฑ์ ดังนี้

(๑) คันกั้นน้ำควรออกแบบให้มีลักษณะเป็นเขื่อน มีโครงสร้างที่มีความแข็งแรงเพียงพอในการต้านทานแรงดันน้ำจากภายนอกเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ โดยให้คำนึงถึงสภาพน้ำไหลและหรือน้ำซึมผ่านฐานใต้คันกั้นน้ำและสันเขื่อนต้องออกแบบให้มีทางสำหรับการซ่อมบำรุงที่มีความกว้างและความหนาของผิวจราจรทางขึ้น-ลงในระยะที่เหมาะสมกับสภาพพื้นที่และการบำรุงรักษา ทั้งในสภาวะปกติทั่วไปและในสภาวะฉุกเฉิน

(๒) คันกั้นน้ำต้องออกแบบให้มีความสูงกว่าระดับน้ำท่วมสูงสุดในรอบ ๑๐ ปี และต้องไม่น้อยกว่า ๕๐ เซนติเมตร กรณีเป็นพื้นที่เสี่ยงอุทกภัย ให้ใช้ค่าระดับน้ำท่วมสูงสุดในรอบ ๗๐ ปี โดยกำหนดระยะส่วนเผื่อความสูงไว้ไม่น้อยกว่า ๕๐ เซนติเมตร

(๓) การก่อสร้างคันกั้นน้ำต้องไม่ขวางทางน้ำหลากเพื่อป้องกันการเกิดปัญหาน้ำท่วมบริเวณพื้นที่โดยรอบ เว้นแต่กรณีมีเหตุจำเป็นซึ่งจะต้องก่อสร้างคันกั้นน้ำขวางทางน้ำหลากนั้น ให้จัดทางระบายน้ำให้ไหลออกสู่ทางน้ำสาธารณะได้โดยสะดวก นอกจากนี้ต้องประสานกับหน่วยงานของรัฐหรือหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อจัดระบบการระบายน้ำรอบเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษให้เป็นไปด้วยความรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ ตลอดจนลดผลกระทบที่มีต่อชุมชนโดยรอบเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ

ข้อ ๒๗ ในกรณีที่มีความจำเป็น ผู้พัฒนาอาจพิจารณาดำเนินการถมพื้นที่บางส่วนหรือทั้งหมดเพื่อป้องกันเหตุอุทกภัยก็ได้ โดยให้ถมดินสูงกว่าระดับน้ำท่วมสูงสุดแต่ต้องไม่น้อยกว่า ๕๐ เซนติเมตร ทั้งนี้ ภายใต้หลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามที่กฎหมายว่าด้วยการขุดดินและถมดินกำหนดตลอดจนกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

ข้อ ๒๘ ผู้พัฒนาต้องจัดให้มีระบบการติดตามสถานการณ์น้ำ การเฝ้าระวังระดับน้ำภายนอก และการแจ้งเตือนภัยล่วงหน้า โดยใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยและทันต่อสภาพการณ์ รวมถึงเสนอแผนป้องกันและมาตรการภาวะฉุกเฉินเมื่อเกิดเหตุอุทกภัย ตลอดจนการตรวจสอบสภาพของระบบระบายน้ำฝนและระบบป้องกันน้ำท่วมอย่างเป็นประจำ

ข้อ ๒๙ ในการจัดให้มีระบบระบายน้ำฝนและระบบป้องกันน้ำท่วมอย่างอื่น นอกจากที่กำหนดไว้ในหมวดนี้ ให้เป็นไปตามมาตรฐานวิศวกรรมและมาตรฐานวิชาการอื่นที่เกี่ยวข้อง

หมวด ๔
ระบบน้ำใช้

ข้อ ๓๐ ในหมวดนี้

“น้ำใช้” หมายความว่า น้ำประปาหรือน้ำเพื่อการอุตสาหกรรม

ข้อ ๓๑ ผู้พัฒนาต้องจัดให้มีระบบน้ำใช้ภายในเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษที่เพียงพอต่อการประกอบกิจการในพื้นที่ โดยอาจจัดให้มีระบบผลิตน้ำใช้เอง หรือ นำน้ำใช้จากภายนอกเข้ามาใช้ในเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ หรือทั้งสองอย่าง ก็ได้

หากการดำเนินการพัฒนาระบบผลิตน้ำใช้ขึ้นเองตามวรรคหนึ่ง เป็นการผลิตน้ำใช้จากแหล่งน้ำผิวดินหรือน้ำใต้ดิน (ระบบน้ำดิบ) ต้องดำเนินการเพื่อให้ได้น้ำดิบที่ได้เกณฑ์มาตรฐานแหล่งน้ำของการประปาส่วนภูมิภาค

ในกรณีที่ผู้พัฒนานำน้ำใช้จากภายนอกเข้ามาใช้ในเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ ให้ออกแบบระบบน้ำใช้ที่สามารถรองรับน้ำที่ได้จากแหล่งภายนอก

ข้อ ๓๒ การคิดคำนวณปริมาณความต้องการน้ำใช้ต่อพื้นที่การใช้สอยในพื้นที่เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษให้ประมาณการจากอัตราการใช้น้ำของการประกอบกิจการภายในพื้นที่เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษทั้งหมด หรือข้อมูลปริมาณน้ำใช้ที่เกิดขึ้นจริงจากการประกอบกิจการ โดยให้คำนึงถึงปริมาณการใช้น้ำสูงสุดตลอดจนการขยายตัวในอนาคตด้วย

ข้อ ๓๓ คุณภาพของน้ำใช้ในพื้นที่เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษต้องเป็นไปตามมาตรฐานของการประปาส่วนภูมิภาค หรือเหมาะสมกับคุณภาพน้ำใช้สำหรับประเภทอุตสาหกรรมเป้าหมายพิเศษที่จะประกอบกิจการในเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษนั้น

ข้อ ๓๔ ในเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษที่มีความสามารถในการผลิตน้ำใช้เอง ให้นำน้ำกลับมาใช้ใหม่ให้มีประสิทธิภาพสูงสุด โดยให้นำน้ำทิ้งที่ผ่านการบำบัดแล้วกลับมาใช้เป็นน้ำดิบในการผลิตน้ำใช้ให้ได้มากที่สุด โดยต้องไม่น้อยกว่าร้อยละสิบห้าของปริมาณน้ำดิบที่ใช้ในการผลิตน้ำใช้ในเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ

ในกรณีเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษนั้นมีบ่อหน่วงน้ำภายในพื้นที่ ให้ผู้พัฒนานำน้ำจากบ่อหน่วงน้ำนั้นกลับมาใช้เป็นน้ำดิบในการผลิตน้ำใช้ให้ได้มากที่สุดด้วย โดยต้องไม่น้อยกว่าร้อยละยี่สิบห้าของปริมาณน้ำดิบที่ใช้ในการผลิตน้ำใช้ในเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ เว้นแต่ปริมาณน้ำในบ่อหน่วงน้ำดังกล่าวมีไม่เพียงพอสำหรับใช้ในการผลิตน้ำใช้

ข้อ ๓๕ การออกแบบระบบน้ำใช้ ให้คำนึงถึง

(๑) การออกแบบติดตั้งระบบท่อน้ำใช้ต้องมีความเหมาะสมกับสภาพพื้นที่ และได้ตามมาตรฐานวิชาการกำหนด

(๒) การจ่ายน้ำใช้จะต้องมีแรงดันน้ำที่เหมาะสมตามมาตรฐานวิชาการและมีความสอดคล้องกับความต้องการแรงดันน้ำของอุตสาหกรรมเป้าหมายพิเศษที่จะประกอบกิจการในพื้นที่

(๓) การเก็บสำรองน้ำใช้ภายในเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ ควรมีปริมาณกักเก็บไม่น้อยกว่าสองเท่าของค่าความต้องการใช้น้ำสูงสุดต่อวัน โดยรวมถึงปริมาณน้ำสำรองสำหรับการดับเพลิงด้วย

(๔) ความยากง่ายในการบำรุงรักษา

ข้อ ๓๖ ในกรณีที่เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษใดได้แบ่งการพัฒนาพื้นที่เป็นระยะและระบบน้ำใช้ซึ่งจัดให้มีในพื้นที่ส่วนที่พัฒนาแล้ว มีความสามารถและประสิทธิภาพเพียงพอสำหรับการให้บริการแก่พื้นที่ที่จะพัฒนาเพิ่มเติม ให้พื้นที่ที่จะพัฒนาเพิ่มเติมนั้นใช้ระบบน้ำใช้ของพื้นที่เดิมต่อไปได้ ทั้งนี้ ต้องดำเนินการให้สอดคล้องและเป็นไปตามรายงานการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม และมาตรฐานด้านวิศวกรรมและวิชาการ

เมื่อปรากฏว่า ได้มีการใช้น้ำในพื้นที่ทั้งหมดรวมกันแล้วปริมาณเกินกว่าร้อยละเจ็ดสิบของความสามารถในการผลิตของระบบน้ำใช้ของพื้นที่เดิม ให้จัดให้มีระบบน้ำใช้ขึ้นใหม่

หมวด ๕
ระบบบำบัดน้ำเสีย

ข้อ ๓๗ ในหมวดนี้

"น้ำเสีย" หมายความว่า น้ำที่ผ่านการใช้งานแล้ว

"น้ำทิ้ง" หมายความว่า น้ำที่ได้รับการบำบัดแล้ว

ข้อ ๓๘ ระบบบำบัดน้ำเสียจะเป็นแบบระบบบำบัดน้ำเสียส่วนกลางหรือระบบบำบัดน้ำเสียแบบติดกับที่ก็ได้ หากต้องระบายน้ำทิ้ง ต้องกำหนดจุดระบายน้ำทิ้งที่ผ่านการบำบัดแล้วอย่างน้อยหนึ่งจุด และต้องมีบ่อตรวจระบาย เพื่อตรวจสอบคุณภาพน้ำทิ้งทุกจุด

ข้อ ๓๙ ในการพัฒนาระบบบำบัดน้ำเสียให้ดำเนินการ ดังนี้

(๑) การออกแบบระบบบำบัดน้ำเสีย ให้คำนึงถึง

(ก) ปริมาณและลักษณะน้ำเสียที่เกิดขึ้นจากอุตสาหกรรมเป้าหมายพิเศษที่จะประกอบกิจการในเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ โดยในการคำนวณปริมาณน้ำเสีย ให้ใช้ค่าร้อยละแปดสิบของปริมาณน้ำใช้และปริมาณน้ำรั่วซึมเข้าเส้นท่อ หรือในกรณีที่มีข้อมูลปริมาณน้ำเสียที่เกิดขึ้นจริง ให้คำนวณจากข้อมูลดังกล่าวตามประเภทของอุตสาหกรรมเป้าหมายพิเศษที่จะประกอบกิจการในเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษนั้น

(ข) ประสิทธิภาพการในการบำบัดให้น้ำทิ้งมีคุณภาพเป็นไปตามมาตรฐานที่กฎหมายกำหนด

(ค) ความเหมาะสมของเทคโนโลยีที่ใช้ในการบำบัดน้ำเสียที่เกิดขึ้น โดยหากจำเป็นอาจออกแบบให้มีบ่อเก็บน้ำทิ้งหลังการบำบัด (Holding Pond) เพื่อเป็นจุดตรวจสอบคุณภาพน้ำทิ้งก่อนที่จะระบายลงสู่แหล่งน้ำสาธารณะ หรือจะนำกลับไปใช้เพื่อประโยชน์อื่นใด และหากจะระบายน้ำทิ้งดังกล่าวลงสู่แหล่งน้ำสาธารณะ จะต้องคำนึงถึงความสามารถในการรองรับของแหล่งน้ำสาธารณะนั้นด้วย

(๒) ระบบรวบรวมน้ำเสีย (Wastewater Collection system) ต้องแยกออกจากระบบระบายน้ำฝนโดยเด็ดขาด โดยการออกแบบระบบรวบรวมน้ำเสียให้เป็นไปตามมาตรฐานวิชาการและตามข้อกำหนดดังต่อไปนี้

(ก) น้ำเสียที่เกิดขึ้นจากเขตอุตสาหกรรม เขตพาณิชยกรรม และเขตที่พักอาศัยให้ระบายลงสู่ระบบระบายน้ำเสีย

(ข) ระบบระบายน้ำเสียต้องเป็นระบบท่อระบายแยก และการระบายน้ำเสียให้อาศัยแรงโน้มถ่วงไหลสู่ระบบบำบัดน้ำเสียเป็นหลัก

(ค) ท่อระบายน้ำเสียต้องเป็นระบบท่อปิด มีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางท่อ ความลึกของท้องท่อมากสุดเป็นไปตามสภาพพื้นที่ แต่จะต้องคำนึงถึง ผลกระทบต่อระบบท่ออื่น ๆ ตลอดจนการซ่อมบำรุงในอนาคต ทั้งนี้ การออกแบบการระบายน้ำเสีย ให้คำนึงถึงหลักเกณฑ์มาตรฐานวิศวกรรมและมาตรฐานความปลอดภัยด้วย

(ง) ระยะห่างระหว่างบ่อตรวจระบาย ให้เป็นไปตามมาตรฐานวิศวกรรมและข้อกำหนดอื่นที่เกี่ยวข้อง

(๓) การบำบัดและกำจัดกากตะกอนที่ออกจากระบบบำบัดน้ำเสียต้องดำเนินการให้เป็นไปตามกฎหมายกำหนด หรือกำจัดกากตะกอนโดยผู้รับบริการกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วซึ่งได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการถูกต้องตามกฎหมาย ทั้งนี้การบำบัดและกำจัดดังกล่าว ต้องไม่ส่งผลกระทบต่อประชาชนและสิ่งแวดล้อม

(๔) ต้องออกแบบระบบระบายน้ำเสียให้ครอบคลุมทั้งพื้นที่เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษและสามารถรวบรวมและส่งน้ำเสียไปยังหน่วยบำบัดน้ำเสียได้

ข้อ ๔๐ ในกรณีที่เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษใดได้แบ่งการพัฒนาพื้นที่เป็นระยะ และระบบบำบัดน้ำเสียซึ่งจัดให้มีในพื้นที่ส่วนที่พัฒนาแล้ว มีความสามารถและประสิทธิภาพเพียงพอสำหรับการให้บริการแก่พื้นที่ที่พัฒนาเพิ่มเติม ให้พื้นที่ที่พัฒนาเพิ่มเติมใช้ระบบบำบัดน้ำเสียของพื้นที่เดิมต่อไปได้ ทั้งนี้ ต้องดำเนินการให้สอดคล้องและเป็นไปตามรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม และมาตรฐานด้านวิศวกรรมและวิชาการ

เมื่อปรากฏว่าได้มีการบำบัดน้ำเสียในพื้นที่ทั้งหมดรวมกันแล้วเกินกว่าร้อยละเจ็ดสิบของความสามารถในการบำบัดน้ำเสียจากระบบบำบัดน้ำเสียที่มีอยู่เดิม ให้ดำเนินการปรับปรุงหรือขยายหรือก่อสร้างระบบบำบัดน้ำเสียขึ้นใหม่

ข้อ ๔๑ เครื่องจักร วัสดุและอุปกรณ์ไฟฟ้าที่ใช้ในระบบน้ำเสีย ต้องเป็นไปตามมาตรฐานทางวิศวกรรมตลอดจนการใช้ต้องไม่ก่อให้เกิดความเป็นพิษและหรือส่งผลกระทบต่อประชาชนและสิ่งแวดล้อม และประหยัดพลังงาน

หมวด ๖
ระบบจัดการกากอุตสาหกรรม มูลฝอย และสิ่งปฏิกูล

ข้อ ๔๒ ในหมวดนี้

“กากอุตสาหกรรม” หมายความว่า ขยะหรือของเสียที่เกิดจากการประกอบกิจการในโรงงาน โดยแบ่งออกเป็นสองประเภท คือ กากอุตสาหกรรมไม่อันตราย ซึ่งหมายความถึง ขยะหรือของเสียที่ไม่ปนเปื้อน ผสม หรือปะปนกับสารอันตรายตามที่กฎหมายกำหนด และกากอุตสาหกรรมอันตราย ซึ่งหมายความถึง ขยะหรือของเสียที่ปนเปื้อน ผสม หรือปะปนกับสารอันตรายหรือมีคุณสมบัติที่เป็นอันตรายตามที่กฎหมายกำหนด

“มูลฝอยและสิ่งปฏิกูล” หมายความว่า ขยะหรือของเสียที่เกิดจากกิจกรรมต่าง ๆ ในสถานที่หรือบริเวณใด ๆ ในเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ ทั้งนี้ ไม่รวมถึงกากอุตสาหกรรม

ข้อ ๔๓ ระบบการจัดการกากอุตสาหกรรม มูลฝอยและสิ่งปฏิกูล ให้ดำเนินการ ดังนี้

(๑) จัดให้มีระบบการจัดการกากอุตสาหกรรม มูลฝอยและสิ่งปฏิกูล เพื่อให้เหมาะสมกับปริมาณและลักษณะของกากอุตสาหกรรม มูลฝอยและสิ่งปฏิกูลที่ได้จากการประกอบอุตสาหกรรมเป้าหมายพิเศษแต่ละประเภทในเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษอย่างทั่วถึงและมีประสิทธิภาพ โดยเป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด

(๒) ในกรณีเขตส่งเสริมเศรษฐกิจใดมีความประสงค์จะจัดให้มีระบบกำจัดกากอุตสาหกรรม มูลฝอย และสิ่งปฏิกูลขึ้นเอง ต้องใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมกับปริมาณและลักษณะของกากอุตสาหกรรม มูลฝอยและสิ่งปฏิกูลที่ได้จากการประกอบอุตสาหกรรมเป้าหมายพิเศษแต่ละประเภท โดยเป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด

(๓) ในกรณีใช้บริการจากผู้ให้บริการกำจัดกากอุตสาหกรรม มูลฝอยและสิ่งปฏิกูล ต้องเป็นผู้ให้บริการที่ได้รับอนุญาตจากหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจตามกฎหมายนั้น

ข้อ ๔๔ การประเมินปริมาณและคุณลักษณะกากอุตสาหกรรม มูลฝอยและสิ่งปฏิกูล ให้คำนวณตามมาตรฐานวิชาการกำหนด หรือคำนวณจากปริมาณที่เกิดขึ้นจริง โดยให้สอดคล้องกับอุตสาหกรรมเป้าหมายพิเศษที่จะประกอบกิจการในเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษนั้น

ข้อ ๔๕ การจัดให้มีระบบการจัดการกากอุตสาหกรรม มูลฝอยและสิ่งปฏิกูลอย่างอื่น นอกจากที่กำหนดไว้แล้วในหมวดนี้ ให้เป็นไปตามมาตรฐานวิชาการหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกำหนด

ข้อ ๔๖ ให้เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษจัดให้มีพื้นที่สำหรับการจัดการวัสดุเหลือใช้ในเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษที่ดำเนินการเพื่อสนับสนุนแนวคิดการใช้ซ้ำ การลดของเสีย และการหมุนเวียนกลับมาใช้ใหม่

หมวด ๗
ระบบสื่อสารโทรคมนาคม

ข้อ ๔๗ ระบบสื่อสารโทรคมนาคมต้องจัดให้มีอย่างทั่วถึง มีประสิทธิภาพและมีเสถียรภาพเพื่ออำนวยความสะดวกให้เหมาะสมกับการประกอบอุตสาหกรรมเป้าหมายพิเศษแต่ละประเภท

ข้อ ๔๘ ในการออกแบบระบบสื่อสารโทรคมนาคม ควรพิจารณาความสามารถในการรองรับการขยายตัวและความต้องการที่เปลี่ยนแปลงไปหรือการยกระดับโครงสร้างพื้นฐานทางระบบสื่อสารโทรคมนาคมที่มีอยู่ให้สอดคล้องกับเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงไป

หมวด ๘
ระบบไฟฟ้าและพลังงาน

ข้อ ๔๙ ระบบไฟฟ้าต้องออกแบบโดยคำนึงถึงความเหมาะสมกับการประกอบอุตสาหกรรมเป้าหมายพิเศษแต่ละประเภท และเป็นไปตามมาตรฐานของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค

ข้อ ๕๐ การออกแบบระบบไฟฟ้าจะต้องจัดทำตามแบบแปลน แผนผัง ตามแบบมาตรฐานของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคหรือตามมาตรฐานวิศวกรรม แล้วแต่กรณี และอาจออกแบบวางสายไฟฟ้าให้อยู่ใต้ระดับพื้นดิน เพื่อความสวยงามทางภูมิทัศน์

ข้อ ๕๑ สายไฟฟ้าและอุปกรณ์เกี่ยวกับไฟฟ้าทุกชนิดที่ใช้กับระบบไฟฟ้าต้องมีคุณสมบัติไม่น้อยกว่ามาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมและมาตรฐานของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคกำหนด และให้คำนึงถึงการเลือกใช้อุปกรณ์ชนิดประหยัดพลังงาน

ข้อ ๕๒ ให้นำระบบจัดการพลังงานมาใช้กับระบบสาธารณูปโภคในเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษและอาคารส่วนกลาง รวมทั้งใช้พลังงานทดแทนเป็นทางเลือกเสริมพลังงานหลัก

หมวด ๙
ระบบป้องกันอัคคีภัยและระบบป้องกันอุบัติภัย

ข้อ ๕๓ ระบบป้องกันอัคคีภัยต้องออกแบบให้เหมาะสมตามขนาดและการใช้งานของพื้นที่ ประเภทและปริมาณของวัสดุไวไฟในพื้นที่ ความเร็วและอัตราการกระจายไฟ รวมถึงลักษณะประเภทและขนาดกิจการในเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษแต่ละแห่ง และต้องได้มาตรฐานการป้องกันอัคคีภัย มาตรฐานวิศวกรรม และมาตรฐานอื่นตามที่กฎหมายกำหนด

ข้อ ๕๔ เพื่อประโยชน์ในทางเศรษฐกิจและสวัสดิภาพในชีวิตและทรัพย์สินของผู้ประกอบกิจการหรือผู้ใช้ที่ดินในเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ ผู้พัฒนาต้องจัดให้มีระบบป้องกันอุบัติภัย มาตรการป้องกันอุบัติภัยและแผนอพยพ และแผนปฏิบัติการฉุกเฉินเมื่อเกิดเหตุอัคคีภัย อุบัติเหตุหรือ เหตุฉุกเฉินอื่น โดยให้จัดพื้นที่จุดรวมพลที่แสดงตำแหน่งอย่างชัดเจน รวมทั้งอุปกรณ์ เครื่องมือ ตลอดจนบุคลากร อย่างเพียงพอและมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ ต้องจัดให้มีการฝึกซ้อมตามมาตรการดังกล่าวเป็นประจำอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง ขนาดของพื้นที่จุดรวมพลให้เป็นไปตามข้อกำหนดของกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

หมวด ๑๐
ระบบรักษาความปลอดภัย

ข้อ ๕๕ ระบบรักษาความปลอดภัยต้องมีความเหมาะสมกับแต่ละกิจการในเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ ซึ่งอย่างน้อยต้องจัดให้มีมาตรการการรักษาความปลอดภัย ดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดขอบเขตพื้นที่รักษาความปลอดภัยให้แน่ชัดว่าพื้นที่ใดเป็นพื้นที่ควบคุมหรือพื้นที่หวงห้าม เพื่อสะดวกในการควบคุม ดูแลการเข้า - ออกของบุคคลและยานพาหนะ

(๒) แสดงแนวเขตหรืออาณาเขตโดยรอบเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ ตลอดจนประตูรั้ว หรือประตูเข้า - ออก และต้องจัดให้มีการดูแลสิ่งแสดงแนวเขตและประตูดังกล่าวให้อยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ตามปกติ

(๓) ให้มีแสงสว่างที่เพียงพอในพื้นที่เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ เช่น บริเวณถนน ทางเข้า - ออก และบริเวณอื่นที่มีความเสี่ยงภัย

(๔) ติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิด (CCTV) ที่ควบคุมได้จากระยะไกล สามารถบันทึกภาพได้ตลอดเวลา โดยสามารถเรียกเรียกดูข้อมูลย้อนหลังได้ไม่น้อยกว่าสามสิบวัน ตลอดจนมีระบบการแจ้งเตือนภัยที่มีประสิทธิภาพและทันสมัยครอบคลุมพื้นที่เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ ทั้งนี้ ควรจัดให้มีผู้รับผิดชอบในการควบคุมดูแลและตรวจสอบกล้องโทรทัศน์วงจรปิดและระบบการแจ้งเตือนภัยดังกล่าวให้อยู่ในสภาพใช้งานได้ตลอดเวลาด้วย

(๕) จัดให้มีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเพื่อทำหน้าที่ตรวจตราและดูแลรักษาความปลอดภัยภายในพื้นที่เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษได้ตามความจำเป็นและเหมาะสม ทั้งนี้ เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยดังกล่าวอาจใช้บริการจากหน่วยงานของรัฐหรือนิติบุคคลซึ่งรับจ้างดูแลรักษาความปลอดภัยที่ได้มาตรฐานก็ได้

หมวด ๑๑

ระบบติดตามตรวจสอบมลพิษและคุณภาพสิ่งแวดล้อม

ข้อ ๕๖ ให้ผู้พัฒนาติดตามตรวจสอบมลพิษและคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้เป็นไปตามรายงานการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม กฎหมายหรือมาตรฐานอื่นที่เกี่ยวข้องอย่างเคร่งครัด

ข้อ ๕๗ ผู้พัฒนาต้องจัดให้มีศูนย์เฝ้าระวัง ควบคุม และตรวจสอบคุณภาพสิ่งแวดล้อมแบบเบ็ดเสร็จ เพื่อเป็นศูนย์กลางในการรวบรวมข้อมูลด้านมลพิษและคุณภาพสิ่งแวดล้อมในพื้นที่เขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษอย่างต่อเนื่อง โดยศูนย์ดังกล่าวต้องสามารถส่งข้อมูลผ่านระบบเครือข่ายอิเล็กทรอนิกส์ที่สามารถเชื่อมต่อและรายงานผลการดำเนินการต่อสำนักงานตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่สำนักงานกำหนด

ศูนย์เฝ้าระวัง ควบคุม และตรวจสอบคุณภาพสิ่งแวดล้อมตามวรรคหนึ่ง ต้องติดตามข้อมูลการดำเนินการ ดังต่อไปนี้

(๑) คุณภาพน้ำโดยระบบรายงานต่อเนื่องแบบอัตโนมัติ (Water Quality Monitoring System) ณ จุดระบายน้ำทิ้งที่ผ่านการบำบัดแล้ว ก่อนปล่อยลงสู่แหล่งรับน้ำหรือจุดที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเห็นชอบ โดยจะต้องตรวจวัดค่าต่าง ๆ ตามที่กฎหมายกำหนด

(๒) คุณภาพอากาศโดยระบบรายงานต่อเนื่องแบบอัตโนมัติ (Continuous Emission Monitoring System, CEMS) ณ จุดระบายอากาศที่ผ่านการบำบัดแล้ว โดยจะต้องตรวจวัดค่าต่าง ๆ ตามที่กฎหมายกำหนด

(๓) ระบบจัดการพลังงาน

(๔) ระบบจัดการกากอุตสาหกรรม มูลฝอย และสิ่งปฏิกูล

(๕) ระบบติดตามสถานการณ์น้ำท่วม

(๖) ระบบป้องกันอัคคีภัย

หากสำนักงานพิจารณาแล้วเห็นว่าโดยลักษณะของการประกอบอุตสาหกรรมเป้าหมายพิเศษในเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษนั้น ไม่จำเป็นต้องติดตามข้อมูลการดำเนินการในรายการหนึ่งรายการใดในวรรคสอง ศูนย์เฝ้าระวัง ควบคุม และตรวจสอบคุณภาพสิ่งแวดล้อมไม่ต้องติดตามข้อมูลรายการนั้น

บทเฉพาะกาล

ข้อ ๕๘ บรรดาเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษที่ได้พัฒนาระบบสาธารณูปโภคตามประกาศสำนักงานคณะกรรมการนโยบายเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก เรื่อง มาตรฐานระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวกในเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ เพื่อกิจการอุตสาหกรรม รูปแบบการพัฒนาพื้นที่ เพื่อรองรับอุตสาหกรรมเป้าหมายพิเศษเฉพาะด้าน พ.ศ. ๒๕๖๒ แล้วเสร็จก่อนวันที่ประกาศนี้มีผลใช้บังคับ และผู้พัฒนาได้ดำเนินการถูกต้องตามมาตรฐานวิศวกรรมหรือมาตรฐานวิชาการอื่นที่เกี่ยวข้อง และสามารถรองรับการประกอบกิจการได้โดยไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อการบริหารจัดการ การควบคุมดูแล ตลอดจนการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมและความปลอดภัยตามลักษณะของกิจกรรมในเขตนั้น ให้ถือว่าระบบสาธารณูปโภคนั้นเป็นไปตามมาตรฐานของประกาศนี้

ในกรณีที่ปรากฏภายหลังว่าระบบสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวก หรือบริการตามวรรคหนึ่งก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ความปลอดภัย หรือไม่เป็นไปตามมาตรฐานวิศวกรรมหรือมาตรฐานวิชาการอื่นที่เกี่ยวข้อง สำนักงานมีอำนาจสั่งให้แก้ไขหรือปรับปรุงให้เป็นไปตามประกาศนี้ได้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๘

(นายจุฬา สุขมานพ)

เลขาธิการคณะกรรมการนโยบายเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก